Но сонови вѣшнем раздаха нови дан.
Камениградушу, срећа и по чубеу,
сами на себе си надѣрде и ослано,
~~[illegible]~~ запѣвати
30 ~~[illegible]~~ с мирен труд, за своју одбрана,
и над очинца нам е божји благослов.
Вчера градска задруга и слога и љубов
осврнати, сега ~~[illegible]~~ сопствено ми
~~[illegible]~~ и ~~[illegible]~~ ..
Наоѓани кајници се уплашено бѣгаат
и радвајќи погледа ~~[illegible]~~ охолен си вид,
кадо повани гедани се вие ниедер ред,
градски сѣмаѓи и равни бѣа двоје
оживеани, далеч од Јужно одбоје,
на Луда дни по ~~[illegible]~~ нови ~~[illegible]~~ бѣа.
Моа срдца плачеа ~~[illegible]~~ и пуштаа
пуштаа, сакаме посвежени на страна,
да покажат ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ се покаже,
да ни одлучат да ни ~~[illegible]~~ вклеа —
не, задај нема и отворени врата,
не домаќинот, се привлѣчива усмивка,
и ни нуди ~~[illegible]~~ срдца и почвка.

И гости всеа ден пристигаа в Камениград.
Ги в средновековен крај над шумен и богат
пејзаж се сбира труд: и селани сурвени
~~[illegible]~~ на одаеа ~~[illegible]~~ и ~~[illegible]~~
на него ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~